

ת"פ 68542/12/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ודים רויטברג - נוכח, הנאשם

בית משפט השלום בקריית גת

18 דצמבר 2019

ת"פ 68542-12-18 מדינת ישראל נ' רויטברג
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד רעות בונה-ז'ורנו - נוכחת
נגד
ודים רויטברג - נוכח - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד מאי ג'רבי (ממשרד עו"ד נס בן נתן) - נוכחת

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 21.12.2018, בשעה 01:30 לערך, בסמוך למאפיית "שיבולת השרון" באשדוד, הגיעו למקום בריצה, מר אהרון עמית והמתלונן מר מולה וודגמן והחלו להכות נמרצות את מר חנניה גמבר (להלן: "חנניה").
2. במעמד ובנסיבות המתוארות, בעוד אחר אוחז במתלונן, תקף הנאשם את המתלונן באמצעות ידו הימנית במכת אגרוף חזקה שהטיח לפניו.
3. כתוצאה ממעשיו אלו של הנאשם, נגרמו למתלונן שברים מרובים בלסתו ובאפו כדלקמן: אסימטריה של המנדימולה עם קו שבר בין שן 33-34 עם חשיפה של המדילובה; אמפיזמה תת עורית מימין באזור הפה; שבר מורכב משמאל לסימפזיס של המדילובה; שבר דחוס של גשר האף משמאל; וחתך בעומק של חצי ס"מ בבסיס האף באורך של 2 ס"מ. עוד נטען כי המתלונן נזקק לטיפול ראשוני שכלל תפרים ורדוקציה לאף והועבר להמשך טיפול רפואי במחלקת פה ולסת בבית החולים "תל השומר", שם עבר ניתוח.
4. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **חבלה חמורה** לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
5. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו וכי ככל שהתסקיר יהא חיובי המאשימה תגביל את עתירתה העונשית ל - 6 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות וענישה נלווית.
6. בעניינו של הנאשם התקבלו **שני תסקירים** ובסופם המליץ שירות המבחן להסתפק בענישה בדמות **צו של"צ**, **צו מבחן**, **מאסר מותנה וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה**. בתסקירים האמורים עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירה, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאלהם אתייחס בהמשך.
7. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** שהתקבלה ביום 24.09.2019, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

ב.

8. המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, על הנסיבות שנלוו אליהם, ובייחוד על חומרת החבלות שנגרמו למתלונן ועל הצורך למגר את תופעת האלימות. בנוסף, טענה המאשימה שעל מתחם העונש ההולם לנוע ברף התחתון שלו החל משנת מאסר בפועל, תוך שביקשה להשית על הנאשם ענישה הסוטה לקולא מהמתחם לאחר שקלול כלל הנסיבות והיותו של הנאשם חף מהרשעות קודמות.
9. **ההגנה** הגישה כראיות לעונש מטעמה את **הדו"ח הרפואי שנרשם בעניינו של חנניה** והנזקים שנגרמו לו כתוצאה **מתקיפתו על ידי המתלונן (נ/1)**. לגופו של עניין, לאור הרקע לביצוע העבירה וחריגותו של המקרה, והעובדה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בשל הצורך להגן על חנניה (שהוכה נמרצות ובברוטאליות על ידי המתלונן ואהרון עמית), ובהינתן העובדה כי המדובר בהטחת אגרוף בודדת מצדו של הנאשם לעבר המתלונן, על מנת שהמתלונן יחדל מלתקוף את חנניה - חלק הסנגור על מתחם העונש אותו הציגה המאשימה (בכל הנוגע לרף התחתון שהוצג), וטען כי על המתחם לנוע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. כמו כן טען הסנגור כי בעניינו של הנאשם קיימים שיקולי שיקום מובהקים. בהקשר זה הסנגור הפנה למאפייני החיוביים ובכלל זה לעברו הפלילי הנקי; לקבלת האחריות מצדו; לתקופה שבה היה עצור מאחורי סורג ובריח ובהמשך בתנאים מגבילים. לאור כל אלה, עתרה ההגנה להשית על הנאשם הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן.
10. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי הוא מקבל אחריות מלאה על מעשיו ומביע עליהם חרטה עמוקה, וכי כוונתו הייתה לעזור למותקף. עוד ציין הנאשם כי היום הוא מודע לכך שפעל באופן לא מידתי, תוך שהתחייב בפני בית המשפט כי מעשיו לא ישנו. בסופו של דבר ביקש הנאשם לפצות את המתלונן בשל נזקיו.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' **מדינת ישראל**, (05.08.2013)).
12. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
13. **בעצם ביצוע העבירה**, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. בפרט יצוין, כי את מעשה התקיפה ביצע הנאשם חרף העובדה כי אחר כבר הספיק לאחוז במתלונן על מנת שיחדל ממעשי התקיפה שלו את חנניה. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים מוצאים עצמם מותקפים, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
14. בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם נותן זה דעתו, בין היתר, לשאלה האם התקיפה שגרמה לחבלה בוצעה בצוותא חדא אם לאו, האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, משך התקיפה, הרקע לביצוע המעשה, חלקו של המתלונן, תוצאותיה של התקיפה וכיוצ"ב. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח השקלול והאיזון בין חומרת מעשיו של הנאשם והחבלה שנגרמה למתלונן, הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו - סבורתני כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.
15. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, בית המשפט נותן דעתו לאופייה של האלימות שהופעלה

- על ידי הנאשם כלפי המתלונן. בעניין זה ייאמר, כי בולטת בחומריתה העובדה שהנאשם הטיח מכת אגרוף חזקה לפניו של המתלונן, דבר אשר הצריך ניתוח ואשפוז בבית החולים. ודוק, במקרה הנדון אין להתעלם גם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי מעשיו של הנאשם עלולים היו, לגרום למתלונן נזקים גופניים חמורים מאלו שנגרמו בסופו של יום. ובייחוד הדברים אמורים בכל הנוגע לחבלות שנגרמו למתלונן, בדמות שברים מרובים בלסתו ובאפו (כמפורט בסעיף 5 לכתב האישום המתוקן).
16. באשר לסיבות שהביאוהו לבצע את העבירה, עולה מדברי הנאשם לשירות המבחן כי היותו עד לתקיפתו הברוטאלית של המתלונן את חנניה היווה את הרקע להתנהגותו האלימה. לדבריו של הנאשם, האירוע נחווה על ידו באופן קיצוני ועל רקע זה הגיב באופן אימפולסיבי ואלים, מתוך רצון למנוע מהמתלונן להמשיך בהתנהגותו האלימה והפוגענית כלפי חנניה.
17. ויוער, כי הגם אם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם, לפיה היה זה המתלונן שחולל את אירוע האלימות בכך שהחל להכות נמרצות את חנניה, תוך שהפעיל כלפיו אלימות פיזית קיצונית, הרי שעדיין, וחרף כוונתו הראשונה של הנאשם להפסיק את התגרותו של המתלונן בחנניה (בבחנית "לא תעמוד על דם רעך") אזי, אין בכך כדי להצדיק במאומה את תגובתו הבלתי מידתית וביצוע העבירה החמורה שבוצעה על ידו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף את המתלונן וגרם לו לחבלה חמורה.
18. לצד אלה ולקולא, בית המשפט שוקל את העובדה שבעובדות כתב האישום המתוקן אין בנמצא אינדיקציה לכך שלמעשיו של הנאשם, בוודאי כפי שהם התפתחו והסלימו במהלך האירוע, קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלו בוצעו מתוך התפרצות ספונטנית ומתוך כוונה כי המתלונן יחדל ממעשיו התוקפניים.
19. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת פסקי הדין מלמדת כי בענינים של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של חבלה חמורה, **בדרך כלל** מוטלים על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל ממאסר מותנה ועד לתקופות מאסר ממושכות. להלן מספר גזרי דין שיש בהם כדי ללמד אודות קו הפסיקה הדומיננטי בגין ביצוע מעשים דומים לאלו שבהם הורשע הנאשם: רע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); ת"פ (מחוזי חיפה) 10623-11-16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (16.07.2017); עפ"ג (מחוזי ת"א) 50632-12-14 **אבו לאשין נ' מדינת ישראל**, (15.04.2015); עפ"ג (מחוזי מרכז) 23987-12-14 **רון פזרקר נ' מדינת ישראל**, (27.01.2015); ת"פ (שלום ת"א) 35997-04-17 **מדינת ישראל נ' אליאס חדר סאבא**, (27.03.2018); ת"פ (שלום ק"ג) 52429-06-17 **מדינת ישראל נ' אנטון פלצמן** (06.09.2018); ת"פ (שלום ב"ש) 23716-02-15 **מדינת ישראל נ' יוחאי זגרון**, (30.07.2015); ת"פ (שלום ב"ש) 5060-10-14 **מדינת ישראל נ' טספאי**, (30.03.2015); ת"פ (שלום ראשל"צ) 23928-10-14 **מדינת ישראל נ' חי גיורא ברק**, (13.10.2016); ת"פ (שלום ק"ג) 59832-10-13 **מדינת ישראל נ' יצחק אטדני**, (15.05.2016); ת"פ (שלום ב"ש) 3035/12 **מדינת ישראל נ' ויקטור ברק**, (15.01.2015). עוד יש לזכור את כוונת המחוקק עת קבע עונש מרבי של שבע שנות מאסר לצד עבירה זו.
20. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושגו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והיחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, נהיר כי קיימים מקרים חחורים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. לא ייפלא שכך הדבר, שכן כידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר ברי כי, למשל, אין דין חבלה שנגרמת בעקבות הטחת אלת עץ באחת הגפיים, שהביאה לפצע שטחי מדמם או חבלה שנגרמת מהטחת מכת אגרוף בודדת שהביאה לשברים בלסת ובאף והצריכה הליך רפואי כדין חבלה שנגרמת בעקבות נשיכות באיברים שונים בגוף או לחבלה הנגרמת מדקירות בבטן באמצעות סכין, שהצריכו אשפוזים ממושכים וניתוחים.
21. ברוח הדברים האמורים, אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כך לדוגמא, בפסיקה אליה הפנתה המאשימה (רע"פ 8699/15 **אחמד אבוהאני נ' מדינת ישראל**, (17.12.2015)), דובר בנאשם אשר ביצע את העבירה בעזרת חפץ חד, דבר אשר מהווה נסיבה לחומרא,

ולא בכדי העונש המרבי שקבע המחוקק בהתקיימה של נסיבה זו, הוא כפל העונש הקבוע לעבירה שהתקיימה בהיעדרה. על כל פנים, כאמור, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים חמורים או מקלים ממנעד הענישה אשר הוצג קודם לכן. כך לדוגמה ר' הפסיקה שלהלן בה ביכרו בתי המשפט השונים ענישה שיקומית והשיתו על נאשמים שביצעו עבירה הדומה לזו שביצע הנאשם עונשים בדמות צו של"צ: עפ"ג (מחוזי מרכז) 21610-08-16 **מדינת ישראל נ' משה מאיר**, (27.11.2016); ת"פ (שלום כ"ס) 42130-10-12 **מדינת ישראל נ' מנשה נוה**, (27.12.2015); ת"פ (שלום טב') 6685-04-14 **פרקליטות מחוז צפון-פלילי נ' אביהו טולידנו**, (22.05.2016). הדבר אך טבעי הוא, וגם את זאת כבר אמרנו, שכן הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, ממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

22. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם ינוע בין **6 חודשים מאסר, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 20 חודשים מאסר בפועל.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

23. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
24. בעניין זה, בית המשפט נותן דעתו לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. לדידי, עצם העובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות מלמדת כי למעט הסתבכותו זו עם החוק, הלה הקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק. גם בהיותו של הנאשם אזרח יצרני, יש כדי לתמוך במסקנתי זו. עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שהנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו והודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדת המתלונן. כמו כן, הנאשם אף גילה אמפטיה כלפי המתלונן, והרי שגם בכך יש כדי ללמדנו כי הלה מתחרט על מעשיו ומבין כי אסור היה לו לפעול כפי שפעל. בנוסף, בשלב הטיעונים לעונש הייתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם מהנאשם בצורה בלתי אמצעית - עת בין היתר הוא ביקש לפצות את המתלונן על נזקיו - ושוכנעתי כי הלה מכה על חטא ומביע חרטה כנה ומעמקי ליבו.
25. עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירה שבמוקד כתב האישום בוצעה עוד בשנת 2018. אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לא אותה ספירת זמן "טכנית" -אלא לכך שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשם התמסר להליך הטיפול, שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, וכמובן נמנע מלהסתבך עוד בפלילים. למעשה, לא יהיה זה מופרז לומר כי האדם שניצב כיום בפני בית המשפט הינו שונה בתכלית מזה שביצע את העבירה המיוחסות לו.
26. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר (ולו לריצוי בעבודות שירות), וזאת בשים לב לעובדה שהוא טרם ריצה עונשי מאסר ולנוכח גילו הצעיר, באופן יחסי. כך גם, גילו של הנאשם, כשלעצמו, יבוא במניין השיקולים, אם כי ברי שאין המדובר ב"מילת קסם" שתביא מניה וביה להקלה אוטומטית בעונש (ר' והשוו: ע"פ 2420/15 **אבטליון אברהם נ' מדינת ישראל**, (29.11.2015)). כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור במשך כמה ימים מאחורי סורג ובריה, וכי במשך תקופה נוספת שהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

27. בכל האמור עד כה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש שנקבע על ידי. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי שאותו עבר ועודנו עובר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי למצער קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם בעתיד. ובמה דברים אמורים?
28. כפי שתואר בתסקירי שירות המבחן, הנאשם שולב, בקבוצה טיפולית ייעודית בתחום תקשורת בלתי אלימה המתקיימת אחת לשבוע במסגרת שירות המבחן (החל ממרץ 2019). כאשר נמסר מגורמי הטיפול כי הנאשם מגלה מוטיבציה פנימית להיעזר בהליך הטיפולי לצורך בחינת דפוסים תוקפניים ובלתי מיטיבים; הלה מגיע למפגשים הקבוצתיים כנדרש; מגלה רצינות ואחריות באשר להשתתפותו וזמני הגעתו; חרף היותו שקט ומופנם הלה עושה מאמצים לשתף באשר לחייו האישיים ועולמו הפנימי; ומבטא יכולת להתבוננות פנימית וביקורת עצמית. לא זו בלבד, אלא שבתסקירו המסכם התרשם השירות כי השתתפותו של הנאשם בקבוצה נושאת פרי; ניכר כי הנאשם מבטא את רגשותיו באופן ישיר יותר ולומד לקחת חלק פעיל בתוך הקבוצה; וכי בהעדר גורמי תמיכה משמעותיים בחייו ובדידות עמה מתמודד, הקבוצה משמשת עבורו קבוצת השתייכות משמעותית וישנה חשיבות להמשך השתתפותו בה.
29. כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, מקום בו מצא בית המשפט כי הנאשם **השתקם או כי קיים סיכוי של ממש שישתקם בעתיד**, כי אז יהא הוא רשאי לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם. ומן התם אל הכא -סבורתני כי כבר עתה לא ניתן להתעלם מכברת הדרך שעבר הנאשם בפן הטיפולי וממכלול התרשמויותיו של שירות המבחן, וכאשר שירות המבחן העריך כי הנאשם מבטא חרטה על מעשיו ומוטיבציה לערוך שינוי בחייו ולהימנע ממעורבות חוזרת בפלילים. אשר על כן, ולאור הערכת שירות המבחן לפיה נשקפת הימנו **רמת מסוכנות נמוכה** להישנות התנהגות עוברת חוק - לאור העובדה כי הוא נעדר מאפיינים אלימים ועבריינים מופנים באישיותו, כאשר ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות, דומני כי כבר היום ניתן לומר שלמצער קיים סיכוי ממשי שהוא ישתקם באופן מלא בעתיד. לאור כל אלה, בשים לב להליך הטיפולי שעובר הנאשם מזה כמה חודשים ועוד צפוי להמשיך ולעבור; ולאור יתר מאפייניו האישיים החיוביים אשר פורטו על ידי קודם לכן, מצאתי כי בפניי מקרה חריג שבו מן הראוי להימנע מהשתת עונש מאסר בפועל, ולו לריצוי בעבודות שירות.
30. בטרם חתימת גזר הדין, אציין כי בכל מקרה מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר. אולם בתיק זה - כאשר מצד אחד, ניצבים מעשיו החמורים של הנאשם, מעשים שברגיל ראויים לענישה מחמירה; ומצד שני, ניצבות נסיבותיו הייחודיות של הנאשם - נדמה כי מלאכה זו הפכה לקשה עוד יותר, ואף אודה ולא אבוש כי לתוצאה הסופית הגעתי לא בלי התלבטות והתחבטות. בית המשפט אינו מתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלונן. ועדיין, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ההליך השיקומי שאותו עבר ועוד צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו, עברו הפלילי הנקי, גילו הצעיר באופן יחסי, הודאתו במיוחס לו, החרטה הכנה שהביע, וכל יתר מאפייניו החיוביים אשר תוארו בגזר הדין - מצאתי כי ניתן ללכת לקראתו בזו הפעם, ולגזור את עונשו תוך סטייה לקולא ממתחם הענישה שנקבע על ידי. לצד אלה, הנזקים שנגרמו למתלונן ימצאו את ביטויים בגזר הדין, וזאת בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על הנאשם. ויודגש, התוצאה האמורה חריגה היא ואינה משקפת את מדיניות הענישה בעבירות אלה, ושאלמלא הנסיבות הייחודיות והחריגות של הנאשם מן הנמנע היה להגיע אליה.
31. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו העונשית של שירות המבחן אולם כידוע, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, וברי כי בית המשפט, האמון על שקילת אינטרסים רחבים מאלה ששוקל השירות, איננו מחויב לה. משכך, ובאיזון הראוי בין מכלול השיקולים, והגם שיהיה בשיקול השיקום כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, מצאתי על מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תמצא ביטוי בענישה שתושט עליו, לגזור עליו **צו של"צ בהיקף גבוה מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן ופיצוי גבוה למתלונן.**
32. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **צו של"צ בהיקף של 400 שעות.**

העבודות תבוצענה במסגרת עמותת "כולנו למען כולנו" בקריית גת, בתפקיד של עזרה וסיוע בפעילות העמותה.

עמוד 5

תוקף צו השל"צ למשך 18 חודשים מהיום.

ב. **צו מבחן של שירות המבחן למשך 18 חודשים מהיום.**

הוסברה לנאשם חשיבות ביצוע הצווים ושיתוף הפעולה עם שירות המבחן. כן הוסבר לנאשם כי ככל שלא יעמוד בצו השל"צ או בצו המבחן, יוכל בית המשפט לגזור עליו כל עונש אחר.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ג. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.**

ד. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.**

ה. **פיצוי בסך 20,000 ₪ למתלונן, ע"ת/4.**

סך של 5,000 ₪ יקוזזו מסכום ההפקדה שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה והיתרה תשולם ב- 15 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 2.2.2020.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.**

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן צו להשבת המוצג - נעליים, לידי הנאשם.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ' כסלו תש"פ, 18 דצמבר 2019, במעמד הצדדים.